

L'origen del te

Les fulles de te procedeixen d'un arbust de l'Extrem Orient de la família de les teàcies que, en estat silvestre, pot arribar fins als quatre metres d'alçària. Les fulles són perennes i tenen una grandària d'entre sis i set centímetres de llarg i tres d'ample. La planta s'adorna amb flors blanques, pedunculars i axil·lars, que donen lloc a un fruit capsular, amb tres llavors negres. El terme te també dona nom a la beguda i a la reunió de persones que la degusten.

La raó del seu èxit caldria buscar-la en la seua qualitat de beguda estimulant que, segons un savi japonès, "no té l'arrogància del vi, ni l'individualisme conscient del café, ni la innocència somrient del cacau".

El te naix espontàniament en la regió índia d'Assam, encara que el seu cultiu es va iniciar en la província xinesa de Xiangfan.

El cultiu de la planta del te exigeix molta humitat, un clima molt càlid i sol, per la qual cosa no es dona en països d'escassa insolació. Pot créixer de la mateixa manera en planures i en terrenys muntanyosos, on es cultiva en terrasses o bancals. El te d'altura és, a més del més escàs, el més apreciat per la seua excel·lent aroma.

Les plantacions poden tindre molt diverses extensions. Les de l'Índia i Sri Lanka solen ser de major grandària que les de la Xina o el Japó, on és costum cultivar-lo per al consum local o familiar.

Des de l'Extrem Orient, el te es va estendre per tot Europa. Els colonitzadors anglesos i holandesos van portar, des de l'Índia o la Xina fins a la metròpolis, el costum de beure te a partir dels segles XVII i XVIII. Este costum es va incorporar definitivament als usos socials de l'aristocràcia i l'alta burgesia en el segle XIX. El port de Canton, situat en la Xina meridional, va concentrar entre els segles XVII i XIX el major volum d'exportació de te.

Pose una creu en la casella corresponent a cada afirmació, verdadera (V) o falsa (F), segons el text que escoltarà.

		V	F
1	Les plantes de te cultivades poden arribar a fer quatre metres d'alçària.		X
2	El te cultivat és originari de la Xina.	X	
3	El cultiu de te exigeix molta humitat i calor, però no es desenrotlla bé al sol.		X
4	El te que es cultiva en terrenys alts i muntanyosos és el més apreciat per la seua aroma.	X	
5	En els segles XVII i XVIII es va consolidar el costum de beure te en l'aristocràcia i l'alta burgesia.		X